



België - Belgique  
P.B. - P.P.  
8500 Kortrijk  
BC 20258

KONINKLIJKE EN MENSLIEVENDE VERENIGING DER  
**DRAGERS van ERETEKENS en MEDAILLES van BELGIË**  
VOOR DADEN VAN MOED, ZELFOPOFFERING EN VAN MENSLIEVENDHEID

ONDER DE HOGE BESCHERMING VAN Z.M. DE KONING  
EN HET EREVOORZITTERSCHAP VAN DE H. BURGEMEESTER VAN BRUSSEL

VADERLANDSE VERENIGING  
Zonder winstgevend doel  
Gesticht te Brussel op 3 december 1865 - Koninklijk Erkend op 2 juli 1883

**INFOBLAD KORTRIJK**

---

Afgiftekantoor: KORTRIJK CENTRUM

Verantwoordelijke uitgever:  
Rasson Nadia - Steenstraat 103 -  
8501 Heule

P 806019  
PRS: 3048465

Nummer 107 – 1<sup>ste</sup> kw 2024 (jan-feb-mrt)

---

***UITNODIGING***

**ZATERDAG 13 April 2024**

*Koninklijke en Menslievende  
Vereniging der  
Dragers van Eretekens en  
Medailles van België*

**Regionale Kortrijk**

**FEEST DER GEDECOREERDEN**

KONINKLIJKE EN MENS LIEVENDE VERENIGING DER  
**DRAGERS van ERETEKENS en MEDAILLES van BELGIË**

VOOR DADEN VAN MOED, ZELFOPOFFERING EN VAN MENS LIEVENDHEID



ONDER DE HOGE BESCHERMING VAN Z.M. DE KONING  
EN HET EREVOORZITERSCHAP VAN DE H. BURGEMEESTER VAN BRUSSEL  
VADERLANDSE VERENIGING

zonder winstgevend doel

Gesticht te Brussel op 3 december 1865 – Koninklijk Erkend op 2 juli 1883.



Erevoorzitter Provinciale West-Vlaanderen:

Voorzitter Regionale Kortrijk: Nadia RASSON Steenstraat 103 te 8501 HEULE.

☎ & 📠 : 056/35.63.35 – ✉ : [rasson.n@telenet.be](mailto:rasson.n@telenet.be)

**REGIONAAL BESTUUR KORTRIJK 14-05-2022**

**VOORZITTER**

Mevr. Nadia RASSON (2026)  
Steenstraat 103  
8501 HEULE  
☎ & 📠 : 056 35 63 35  
GSM : 0485 12 35 45  
E-mail: [rasson.n@telenet.be](mailto:rasson.n@telenet.be)

**ONDERVOORZITTER - SECRETARIS**

Dhr. Philippe DE CALUWE (2026)  
Mellestraat 263  
8501 HEULE  
☎ : 056 37 11 42  
GSM : 0495 32 29 39  
E-mail: [philippedecaluwe@gmail.com](mailto:philippedecaluwe@gmail.com)

**KANSELIER - VERSLAGGEVER**

Dhr. Kurt VERHELLE (2026)  
Kapel ter Bede 28  
8500 KORTRIJK  
GSM : 0486 72 19 86  
E-mail: [verhelle.polfliet@gmail.com](mailto:verhelle.polfliet@gmail.com)

**ASSISTENT KANSELIER**

Dhr. Danny BOUCKENOOGHE (2026)  
Molenhof 3  
8550 ZWEVEGEM  
☎ : 056 35 87 12  
GSM : 0497 32 88 14  
E-mail: [danny.bouckenooche1@telenet.be](mailto:danny.bouckenooche1@telenet.be)

**COMMISSARIS**

Mevr. Lutgarde TACK (2026)  
Gijzelbrechtegemstraat 29  
8570 ANZEGEM  
☎ : 056 68 79 14  
GSM : 0474 63 75 99  
E-mail: [lutje.tack@gmail.com](mailto:lutje.tack@gmail.com)

**PENNINGMEESTER**

Dhr. Ivan VAN DER AUWERA (2026)  
Nachtegalstraat 23  
8511 AALBEKE  
☎ : 056 40 42 96  
GSM : 0486 23 62 57  
E-mail: [ivan.vanderauwera@skynet.be](mailto:ivan.vanderauwera@skynet.be)

**VAANDELDRAGER**

Dhr. Brecht VAN DER AUWERA  
Nachtegalstraat 23  
8511 AALBEKE  
☎ : 056 40 42 96  
GSM : 0485 41 38 25  
E-mail : [vanderauwerabrecht@gmail.com](mailto:vanderauwerabrecht@gmail.com)

**COMMISSARIS - WEBMASTER**

Dhr Pieter D'HAENE (2026)  
Bozestraat 50  
8501 HEULE  
GSM : 0477 72 05 04  
E-mail : [dhaene.pieter@outlook.be](mailto:dhaene.pieter@outlook.be)

**EREKANSELIER**

Mevr. Lutgarde TACK

De e-mail adressen kunnen aangepast worden naar naam van persoon @[kmvdembkortrijk.be](mailto:kmvdembkortrijk.be)

**ONS JAARLIJKS PROMOTIEFEEST**  
**ZATERDAG 13 APRIL 2024**

Mevrouw, Mijnheer,

Het bestuur van de Koninklijke en Menslievende Vereniging der Draggers van Eretekens en Medailles van België, Regio Kortrijk, heeft de eer en het genoegen u en uw echtgeno(o)t(e) uit te nodigen tot deelname aan het jaarlijkse feest en de uitreiking van de eretekens **PROMOTIE 2024**

U wordt tevens uitgenodigd tot deelname aan het feestbanket waarvoor kan ingeschreven worden door storting van **65 Euro** op rekeningnummer **BE22 7509 0426 1747** van gedecoreerden Kortrijk.

Wie niet blijft voor het feestbanket maar **enkel** deelneemt aan de receptie gelieve **30 Euro** te storten op rekeningnummer **BE22 7509 0426 1747** met mededeling : **Receptie**

De uiterste inschrijvingsdatum voor de maaltijd is : **30 maart 2024**

Inschrijvingen na deze datum kunnen om praktische redenen niet meer aanvaard worden !

- **Niet betaalbaar ter plaatse (GEEN CASH GELD)**

Schrijf tijdig in zodat wij geen moeilijkheden hebben voor het inrichten van de zaal – U kan uw voorkeur voor tafelgenoten opgeven – Wij proberen in de mate van het mogelijke aan uw wensen te voldoen.

**PROGRAMMA**

11.30 u	OPENEN VAN DE DEUREN VAN FEESTZAAL-RESTAURANT "T BALLADEHOF" HOOGSTRAAT 15 TE 8554 ZWEVEGEM (SINT-DENIJS)
11.45 u	RECEPTIE
12.00 u	UITREIKING VAN DE ERETEKENS EN BREVETTEN - PROMOTIE 2024 GEVOLGD DOOR HET FEESTBANKET

**MENU**

KIR MET ZIJN HAPJES  
GEGRILDE ZALMFILET MET MOSTERDMOUSSELINE  
VELOUTÉ DUBARRY  
PARELHOENFILET MET VEENBESSENSAUS EN RATTE AARDAPPELEN  
DESSERTBORDJE VAN DE CHEF  
KOFFIE MET VERSNAPERINGEN  
WIJNEN EN WATERS TOT AAN DE KOFFIE

Na het banket is er een gezellig samenzijn met tombola.

Wij hopen u talrijk te mogen verwelkomen op ons jaarlijks feest en bieden u onze oprechte Vaderlandslievende groeten aan.

Namens het bestuur.




## LIDGELD 2024

De betaalde lidkaarten worden verdeeld aan de aanwezigen tijdens het Promotiefest op zaterdag 13 april 2024.

De personen die niet aanwezig kunnen zijn op zaterdag 13 april 2024 zullen hun lidkaart opgestuurd krijgen.


Indien het vakje een groene klever bevat, gelieve uw bijdrage van 14 Euro onverwijld te willen storten op rekeningnummer : BE22 7509 0426 1747




Indien hier groene klever - dringend uw lidgeld betalen - 14,00 Euro op rekeningnummer : BE22 7509 0426 1747

Indien u het krantje liever per mail  ontvangt, geef dan uw mailadres door.

Dit bespaart ons druk- & portkosten.

Ook krijgt u het krantje sneller (in pdf.) met kleurfoto's.

*Of wens je toch liever de gedrukte versie  ? Laat het ons weten en we sturen het krantje op.*

* -  of  naar de Kanselier: Kurt VERHELLE*





## Kapp-Putsch (13-17 maart 1920)

Mislukte militaire staatsgreep in Duitsland

**Gedurende de periode van de Weimarrepubliek, van 1919 tot 1933, was Duitsland een instabiele democratie. Dit bleek uit meerdere opstanden en coupogingen van zowel extreem-linkse als extreem-rechtse zijde. Een bekende poging tot staatsgreep was de Kapp-Putsch van 13 maart 1920, ook wel de Kapp-Lüttwitz-Putsch genoemd.**

Toen het Duitse Keizerrijk in november 1918 ten einde kwam en keizer Wilhelm II naar Nederland vluchtte, brak in Duitsland een periode van binnenlandse onrust aan. Op tal van momenten werd de Duitse politieke stabiliteit aan het wankelen gebracht. Dit bleek onder meer uit gebeurtenissen als de Novemberrevolutie (1918), de Spartakus-opstand (1919), de Kapp-Putsch (1920), de Bierkellerputsch (1923) en een reeks politieke moorden. We lichten hier de Kapp-Putsch van 13 maart 1920 uit: hoe verliep deze ?



## Kapp-Putsch: oorzaken en verloop

Bij de algemene onrust in de Weimarrepubliek kort na de Eerste Wereldoorlog, speelde het Verdrag van Versailles een grote rol. Het Duitse leger moest in 1920 de troepenmacht gaan terugbrengen tot 100.000 man, wat massaontslagen tot gevolg zou hebben. En, dat kwam er nog bij, de geallieerden wilden dat Duitsland vóór april 1920 alle paramilitaire organisaties ontbond. Ook de Duitse regering zag deze vrijkorpsen het liefst snel ontmanteld worden, omdat het revolutionaire tijdbommen waren ...

Een groep militairen onder leiding van de Berlijnse generaal Walther von Lüttwitz bezette op 13 maart 1920 de regeringsgebouwen in Berlijn, met als doel om een rechts-militaire regering te installeren. De groep kon met alle gemak Berlijn intrekken, omdat het leger besloten had niet in te grijpen. Dit onder het motto 'Militairen schieten niet op militairen'. Nog voordat de vrijkorpsen Berlijn bereikten, waren de politici in een colonne auto's onderweg naar Dresden, om vanaf daar naar Stuttgart te gaan.



Walther von Lüttwitz

Een belangrijke rol in de Kapp-Putsch speelden met name Erich Ludendorff en ex-marineofficier Walther Erhardt. Op de achtergrond speelde de degene naar wie de Kapp-Putsch (eigenlijk) onterecht is vernoemd, een kleinere rol: de 62-jarige Duitse hoge ambtenaar Wolfgang Kapp.



Wolfgang Kapp

Toen de Putschisten de stad Berlijn binnentrokken, zongen de deelnemende militairen:

*“Hakenkruis op stalen helm  
zwart-wit-rode band  
De Brigade Erhardt  
worden wij genoemd.”*

In de jaren erna klonk dit lied nog vaak in Duitsland, met als enige verschil regel drie, die luidde: 'Sturmabteilung Hitler'. Met behulp van meerdere rechtse vrijkorpsen, waarbij Freikorps Erhardt een sleutelrol had, slaagden de opstandelingen erin om een week lang niet alleen regeringsgebouwen, maar ook grote delen van Berlijn onder controle te houden. De regering, die al eerder vanwege onlusten van Weimar naar Berlijn was gegaan, nam dit keer de vlucht naar Stuttgart. De Kapp-Putsch sloeg echter niet aan bij het merendeel van de legerleiders en evenmin bij de politieke elite in Berlijn.





Verder kwam er een burgerlijke proteststaking tegen de coupplegers op gang. De gevluchte regering had daartoe opgeroepen, waarna in heel Duitsland 12 miljoen arbeiders gingen staken. Ook in Berlijn kwam het dagelijkse leven plat te liggen. Alles viel uit: gas, licht en stroom. De coupplegers konden hierdoor alleen via bodes communiceren. Wat ook een rol speelde, was dat Wolfgang Kapp – die na de coup Rijkskanselier zou moeten worden – geen aansprekend politiek programma kon presenteren.

Het hele festijn duurde afgerond honderd uur, ruim vier dagen dus. Op 17 maart 1920 kozen de Putschisten eieren voor hun geld en gaven ze hun poging tot een staatsgreep op.



*Brigade Erhardt (cc – Bundesarchiv)*



## Gevolgen van de Kapp-Putsch

De rechtse nationalist Wolfgang Kapp vluchtte naar Zweden, maar keerde twee jaar later – hij was ernstig ziek – naar Duitsland terug. Hij kreeg een proces aan zijn broek vanwege hoogverraad, maar stierf voordat er een uitspraak kwam. Ook andere coupplanners doken onder of vluchtten naar andere oorden. De regering besloot gematigd in te grijpen, omdat intussen in heel Duitsland allerlei opstandjes uitgebroken waren.

De gevolgen van de Kapp-Putsch waren groot. Zo radicaliseerde extreem-links, wat onder meer tot een communistische opstand in het Ruhrgebied leidde. Door niet in te grijpen, had de *Reichswehr* (het Duitse leger) zich van de samenleving vervreemd. De steun aan de regeringspartijen van de Weimarrepubliek zakte bij de verkiezingen van 6 juni 1920 indrukwekkend, van 76.1 naar 43.6 procent. Wat volgde waren politiek onrustige jaren, waarbij zowel links als rechts verder radicaliseerden.



Plakkaat van de rijksregering, tégen de coup

Bronvermelding : Kapp-Putsch (13-17 maart 1920)  
<http://historiek.net/kapp-putsch-luttwitz-erhardt-1920/76742/>



# The Paths to Freedom

## DE DAMWEG CAUQUIGNY CHURCH



Private Marcus Heim



Punt 81-82's Ochtends vroeg op 6 juni laat Lt.Col. Timmes van 507 PIR de kans liggen om Cauquigny veilig te stellen. In de loop van de middag trekt een eenheid van het 1058. Grenadier Regiment (91. Luftlande Infanterie Division van Generlmajor Falley) op en neemt met steun van drie tanks van de 100. Panzer Ausbildungs- und ErsatzAbteilung (nota bene een trainingseenheid) Cauquigny van Lt. Levy en zijn mannen over. De verovering van de damweg is dan ver weg. Aan de andere kant van de damweg graaft 505 PIR zich rond Manoir La Fière in. Ze leggen mijnen aan het begin van de damweg en twee bazookateams betrekken schuttersputten vlak voor de bocht, langs de flanken van de damweg. Achter hen zetten ze strategisch bovenaan de weg bij La Fière een 57mm antitankkanon. Om 17.30 uur trekken vanaf Cauquigny drie Duitse tanks naar La Fière. Private First Class Lenold Peterson en Private Marcus Heim (foto) weten de eerste tank vrijwel direct uit te schakelen met hun bazooka. De tweede tank schuift de eerste echter aan de kant. Pas met het derde schot weten ze ook die uit te schakelen. Maar dan is de munitie op. Marcus Heim sprint zonder na te denken naar de andere kant van de weg, waar Bolderson en Pryne horen te zitten. Ze zijn gevlucht, maar er ligt nog munitie. Marcus Heim pakt zoveel hij kan dragen en springt terug. Zo weten ze de derde tank onschadelijk te maken. Daarop beginnen alle para's bij La Fière te schieten met geweren en mortieren. De Duitse infanteristen trekken zich schielijk op Cauquigny terug. Die nacht blijven ze echter vuren op La Fière. De volgende dag doen de Duitsers nog 'n aanval, maar ook die wordt door de para's afgeslagen. Er ontstaat een patstelling en de Duitsers bestoken twee dagen lang de Amerikaanse stellingen rond La Fière met mortieren en granaten.

Als 325 GIR de troepen bij La Fière komt versterken en de heuvel afloopt, fluiten de kogels van de overkant van de rivier de mannen direct om de oren. Ze duiken in de greppels voor dekking. Captain John B. Sauls van G Company informeert bij een officier van 507 PIR, of er geen veiliger benadering mogelijk is. Die antwoordt: *"Ik kan je maar één ding zeggen: we hebben hier twee dagen allemachtig op ons lazer gehad en half Duitsland ligt aan de overkant."*

De volgende dag probeert 1st Battalion van 325 GIR Lt.Col. Timmes bij Amfréville te bereiken, maar Major Teddy Sanford's eenheid wordt door hevige vuur gedwongen om terug te trekken. Major-General Ridgeway, de Commander van 82nd A/B, concludeert dan dat alleen een aanval over de damweg een kans van slagen heeft en geeft Brigadier-General James M. Gavin opdracht de aanval te leiden. Om 10.30 uur op 9 juni wordt de aanval ingezet, voorafgegaan door een barrage van zes 155mm howitzers. Captain Saul komt als eerste met G Company 325 GIR de bocht om na de brug. De Duitsers zijn nog beduusd van de barrage en de Amerikanen weten vlakbij

*Wordt vervolgd op pagina 2*

## ROU T E B E S C H R I J V I N G

71. **Onverhard** (in regenperiodes niet voor luxe auto's geschikt!): weg na monument vervolgen, hek openen, doorrijden en HEK WEER DICHTMAKEN in verband met koeien!!!  
Lees verder bij punt 78.  
**Verhard:** keer om en rij terug naar T-splitsing.
72. **Verhard:** T-splitsing links.
73. **Verhard:** einde weg bij WO I-monument links.
74. **Verhard:** l- rechtdoor.
75. **Verhard:** kruising bij 507 PIR-monument links, D126 richting Ste. Mère-Eglise.  
*NIET scherp links—die weg loopt dood.*
76. **Verhard:** l\ rechtdoor.
77. **Verhard:** 1e weg, vlak voor brug, links en u komt bij de kerk van Cauquigny.  
Lees informatie bij punt 81.  
**Keer hier en lees verder bij punt 82.**
78. **Onverhard:** onverharde pad rechts volgen, richting gebouwen van boerderij.  
*Het onverharde pad rechtdoor leidt naar 'The Secret Ford', de ondergelopen weg die een tweemanspartouille van Lt.Col. Timmes ontdekte. Deze weg is helaas niet voor publiek toegankelijk en loopt nu dood op de spoorlijn.*
79. **Onverhard:** langs boerderij, pad wordt verhard.
80. **Onverhard:** einde weg links.
81. **Onverhard:** na ± 400 m komt u bij de kerk van Cauquigny.  
*Rechts van de kerk staat een bord met informatie over de gevechten om de damweg (causeway) tussen La Fièrè en Cauquigny.*
82. T-splitsing links, Voie Marcus Heim.  
*U rijdt nu over de damweg tussen Cauquigny en Manoir La Fièrè, tegenovergesteld aan de aanval. Na de brug staat links het monument Iron Mike, dat tegenover de boerderij La Fièrè ligt. Zie ook het plateau, dat de strijd om de damweg driedimensionaal uitbeeldt. Om het plateau is een parachute van brons gedrapeerd. Vanaf dit punt heeft u een uitzicht op de brug, Manoir La Fièrè en 'The Secret Ford'.*
83. Doorgaande weg vervolgen, richting St. Mère-Eglise.  
*Vlak voor de bocht naar links staat aan uw rechterhand een wit hekje. Dit zou het schuttersputje van General James M. Gavin uit begin juni 1944 zijn, maar aannemelijk is dat uiteraard niet.*
84. l- rechtdoor.
85. -l rechtdoor, u rijdt over brug over spoorlijn (let op: Moeilijk herkenbaar!).

Wordt vervolgd

D E D A M W E G  
C A U Q U I G N Y C H U R C H

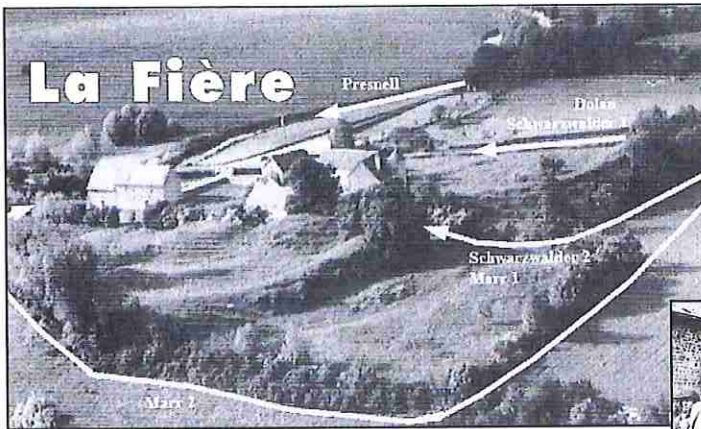
**Punt 81-82:** De Duitsers zijn nog beduusd van de barrage en de Amerikanen weten vlakbij Cauquigny te komen. E en F Company van 325 GIR komen echter onder hevig vuur te liggen. Binnen de kortste keren ligt de damweg vol doden en gewonden. Anderen zoeken dekking langs de dam flanken of trekken zich zelfs terug. G Company is nu ook door het vuur vastgepind aan de zuidkant van Cauquigny. De verwarring is groot en Gavin denkt, dat G Company in de knel zit.

Daarop stuurt Gavin Captain Robert D. Rae met zijn mannen over de damweg om G Company te ontzetten en de aanval nieuw leven in te blazen. In twee rijen trekken de mannen van 507 PIR over de damweg, onderwijl mannen van 325 GIR aansporend om mee te komen. Ook zij komen onder vuur te liggen, maar zetten door. Tegen de tijd dat ze bij Cauquigny komen, neemt het Duitse vuur af dankzij de inspanningen van G Company, die de Duitsers blijft bestoken. Hierdoor kan de Heavy Wapons Vompny van Lieutenant Lee Travelstead optrekken en helpen om de damweg vrij te maken. Als de weg vrij is, trekt een colonne Sherman tanks op en vernietigt de laatste weerstand bij Cauquigny.

De strijd om La Fièrè en de damweg wordt door dit alles ook wel *'de bloedigste kleinbe schermutseling in de geschiedenis van het Amerikaanse leger'* genoemd.



## L A F I È R E



**Punt 82:** La Fière is een groot boerderijcomplex met vier gebouwen, dat aan de oostkant ligt van de brug over de rivier de Mederet. De brug is de tweede belangrijke doorgang voor VII Corps richting Ste. Mère-Eglise en moet daarom door A Company van 505 PIR veiliggesteld worden. Het gebied rond de Mederet is door de Duitsers geïndundeerd. Daarom moet 505 PIR met 507 PIR –dat aan de andere kant van de damweg bij Amfréville zal landen– daarna de weg tussen La Fière en Cauquigny veroveren. Wat de para's echter niet weten, is dat de vorige avond om 23.00 uur 28 Duitse infanteristen bij Monsieur Louis Leroux aanklopten en hem vertelden, dat ze de wacht betrekken bij de brug.

A Company 505 PIR met 1st Lieutenant John J. 'Red Dog' Dolan als leider, is waarschijnlijk de enige Company van 82nd A/B, die op 6 juni 1944 precies op haar dropzone landt. Ze trekken langs de spoorlijn en dan via de D15 naar hun doel, maar komen 300 meter voor de brug direct onder vuur te liggen van sluipschutters en een mitrailleur op de boerderij. Niet lang daarna arriveren para's van G Company 507 PIR, onder leiding van Captain Floyd B. Schwarzwalder. Ook zij komen meteen onder vuur te liggen. Beide eenheden trekken zich terug tot de spoorlijn.

Lieutenant George W. Presnell doet een poging om La Fière te bereiken door met een groepje para's rechts van de weg op te trekken. Ze komen bijna tot aan de rivieroever. Hij denkt zo de mitrailleur op de boerderij te kunnen uitschakelen. Net op het moment, dat Presnell de pen uit z'n granaat trekt, wordt hij uit de richting van de brug door een tweede mitrailleur onder vuur genomen. Hij werpt snel de granaat weg en roept naar zijn mannen: "*We moeten hier weg!*"

Een verkenningsgroep van G Company 507 PIR, onder leiding van Lieutenant John W. Marr, trekt vervolgens links van de weg met een omtrekkende beweging naar de zuidkant van de boerderij. Ze zoeken dekking achter bocages, maar komen zo hevig onder vuur te liggen vanaf de boerderij, dat ook zij zich terug moeten trekken. Schwarzwalder trekt echter op en beveelt Marr om met vier man toch de omtrekkende beweging te maken naar de zuidkant van de boerderij. Twee mannen worden neergeschoten, maar als een Duitser op de stelling bij de brug een Panzerfaust wil gooien, gooit Marr een granaat. De stelling explodeert en de bemanning wordt uitgeschakeld.

Intussen doet A Company 505 PIR een nieuwe aanval, waarbij Dolan sneuvelt. Lieutenant Oakley neemt het bevel over en trekt op de linkerflank om Schwarzwalder heen naar de zuidkant en weet de muur te bereiken, die van de zuidelijke schuur naar de weg loopt. Met een lichte mitrailleur weten ze dan eindelijk aan het einde van de dag de laatste tegenstand te breken. De acht overgebleven Duitsers geven zich over. De strijd is echter nog niet gestreden, want de damweg naar Cauquigny strekt zich onheilspellend stil voor hen uit. Wat staat hen nog te wachten ...?



## 505 PIR NEUVILLE-AU-PLAIN

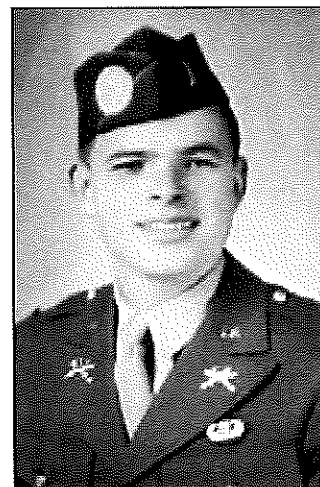
Punt 91: 2nd Battalion 505 PIR landt op 6 juni niet ver van de dropzone, met de opdracht om het gebied ten noorden van Ste. Mère-Eglise veilig te stellen. Helaas heeft hun commandant, Lieutenant-Colonel Benjamin Vandervoort, zijn onderbeen gebroken en moet hij op een boerenkar worden vervoerd. In vrij korte tijd hebben 575 van de 650 mannen zich om hem heen verzameld. Om 05.15 uur trekken ze naar hun doel. Er heerst echter grote verwarring. De meeste radio's doen het niet of slecht, waardoor de Commander van 505 PIR, Colonel William E. Ekman, niet zeker weet of Ste. Mère-Eglise is veroverd. Vandervoort krijgt tegenstrijdige opdrachten en besluit om met het merendeel van zijn troepen naar Ste. Mère-Eglise te trekken, omdat dit het belangrijkste doel van 505 PIR is. Aan Lieutenant Turner B. Turnbull geeft hij opdracht om met een Platoon de eigenlijke taak van 2nd Battalion te vervullen: Neuville veroveren en veiligstellen.

Turnbull, een halve Cherokee met de bijnaam *'The Chief'*, arriveert rond zes uur bij Neuville en stelt zijn mannen aan beide zijden van de weg op. Het duurt niet lang, of ze worden aangevallen door een eenheid van het Duitse 1058. Grenadier Regiment van de 91. Luftlande Division, met ondersteuning van rijdend geschut en een tank. Bij de beschietingen sneuvelt direct zijn enige bazookaschutter en komen ze behoorlijk klem te zitten.

Vandervoort hoort van hun problemen en stuurt een Jeep met een 57mm antitankkanon. Daarmee worden het Duitse rijdend geschut en de tank uitgeschakeld en wordt de aanval afgeslagen. In de loop van de middag vechten de Duitsers zich echter langs de flanken van de positie van Turnbull en dreigen de N13 af te grendelen. Turnbull geeft daarop de order aan zijn Platoon om zich georganiseerd terug te trekken op Ste. Mère-Eglise. Slechts zestien para's van het Platoon weten de Amerikaanse linies te bereiken.



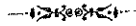
Lieutenant-Colonel Benjamin Vandervoort



Lieutenant Turner B. Turnbull

Wordt vervolgd

# De Grootte Oorlog



X X X V .

## Het Drama van Leuven.

In den namiddag van den 18n Augustus 1914 heerschte groote verwarring in het station van Leuven. In de stad was het gerucht verspreid, dat de laatste treinen voor Brussel zouden vertrekken, daar de Duitschers in aantocht waren, en honderden menschen, dezen met haastig bijeengepakte bagage, anderen daarentegen zonder eenig goed, spoedden zich om nog een plaatsje in een der waggons te veroveren.

In de hospitalen was het bevel gegeven, de gewonden zonder verwijl, naar het station te vervoeren.

Ik zag de arme lijdens, waarvan velen schier bewusteloos waren ; anderen verduurden veel smart, doch drukten nog hun voldoening uit, dat ze toch niet in de handen van den vijand zouden achterblijven.

In een bijgebouw bemerkte ik een aantal Duitsche krijgsgevangenen, door gendarmen bewaakt.

Gekwetste Duitschers werden voorzichtig uit wagens gehaald en in de eerste klas-wachtzaal neergelegd. En uit de menigte klonk niet het minste verwijt, geen enkele kreet van haat.

Dat waren dan die burgers, welke gewonden afmaakten!

Hoog boven Leuven kringelde een vliegtuig.

Troepen vertrokken naar Aarschot. Door de stad stormden auto's en daverden wagens.

Ik hoorde een officier zeggen, dat de groote hospitalen ontruimd werden om plaats te maken, want dat de groote slag nu zou geleverd worden. Van dien "grooten slag" was al zoo lang sprake. En de menschen geloofden dat hij plots een einde aan den oorlog zou maken.

Maar ingewijden fluisterden elkaar toe, dat de staf Leuven verliet en naar Antwerpen trok, alsook dat men de Duitschers kon verwachten.

De vlaggen werden ingehaald en vele winkels gesloten.

"In het hospitaal St.-Thomas (het hooger instituut van wijsbegeerte) hadden wij slechts twee gewonden overgehouden", vertelt Hervé de Gruben, die er brankardier was en een zeer degelijk werkje "Les Allemands à Louvain" heeft geschreven. "De eerste gewonde was een Pommersaansch uhlaan. Zijn long was door een kogel doorboord. Zeer verschrikt kwam hij in de ambulance aan, daar de Duitsche officieren hem verteld hadden, dat de Belgen de gevangenen en gewonden doodden. Na twee dagen goede verzorging werd hij rustiger.

De andere was een Belg. Ofschoon door tering ondermijnd, had hij aan den legeroproep toch gehoor gegeven.

"Ik weet wel", zei hij ons, "dat ik maar een half

mensch ben, maar ik achte mij toch nog bekwaam een vijand neer te vellen."

Na eenige dagen had de koorts hem gevelde.

In de ledige zalen hielden de verpleegsters, die op hun post gebleven waren, groote schoonmaak. Na eenige uren kon het hospitaal nieuwe klanten ontvangen.

Tegen negen uur hoorden we een vreemd gerucht. 't Was niet de regelmatige stap van voorbijtrekkende troepen, maar wel het verward geluid van een ordellooze menigte, een vermenging van mannenkreten, vrouwen-gillen en kindergeschrei, alsook van 't gekras van wielen op de straatstenen.

Honderden dorpelingen kwamen uit de richting van Tienen. Verschrikt vluchtten ze ; wankelende grijsaards, moeders die hunne kinderen bij de hand voortrokken, jonge meisjes met pakken op hun schouders. Ternauwernood gekleede zieken werden op de kruiwagens voortgeduwd. Een twalfstal kindertjes lagen te schreeuwen in een stootkar.

Te midden dier troep stapten meestal besmeurde soldaten, het hoofd gebogen, de muts in de hand.

Een gezin—vader, moeder en vijf kinderen—bleef voor het hek staan.

"Komt maar binnen om te rusten", zeiden we.

"Neen, neen. We hebben onze kleinste verloren. Men heeft het op een kar geworpen. Het is twee jaar oud. God helpe ons, om het terug te vinden !"

"Maar wat gebeurt er toch ?"

"Zie maar."

De boer wees in de richting van Tienen. De hemel was rood. Hoeven en huizen stonden daar in lichte laaie.

De vluchtelingen werden hier en daar onder dak gebracht, maar velen kampeerden op straat.

Om 10 uur kwam een Belgisch sergeant ons melden, dat de achterhoede bij Roosbeek en Boutersem door de Duitschers aangevallen was geworden en men ongetwijfeld gewonden zou aanvoeren. Onze wakers gingen dadelijk per rijwiel de dokters verwittigen, en om 11 uur waren allen in de operatiezaal samen.

Tegelijkertijd werd een gewonde binnengebracht. Een lichaam in een blauwe jas gewikkeld, lag op stroo in een karretje. Een stroompje bloed gudste op de steenen.

Mgr. Deploige en M. Thiéry heschen zich op het wagentje en brachten hun vreeselijke last in de operatiezaal. De gewonde was een gespierde Vlaming. De rechterarm was dicht bij den schouder weggeschoten, de voor-linkerarm verbrijzeld. In het door kruit bevuild gelaat hingen de oogen uit hun kassen.

De ongelukkige was nog bij kennis. Kanunnik Thiéry hoorde zijn biecht en bediende hem. Na deze plechtigheid, mompelde de gewonde : "Leve België !" Professor Schockaert, die hem opereeren zou, verdoofde zijn snikken, toen hij het werk aanving. De dood ontfermde zich over den verminkte. In den zak van zijn ondervest vonden we een door bloed doorweekten brief

van zijn moeder : "Doe goed uw plicht", schreef zij. "Verdedig wel uw land. Hier bidden wij allen voor u. God beware België !"

Andere wagentjes volgden. Een bracht ons een grooten jonkman, met bloed bedekt. De rechterwang was open van boven tot beneden, de twee lippen en de kin waren gespleten. De gewonde had zelf zijn gordelriem over zijn benedengelaat gebonden, om de stukken vleesch, die bij 't schokken van de kar wiegelden, samen te houden. Hij maakte zich bekend, en drukte zijn vreugde uit, geherbergd te zijn in het hospitaal St.-Thomas. 't Was een oud student van Leuven en hij had in dit gebouw menige voordracht bijgewoond. Zaterdag voor den oorlog was hij in 't huwelijk getreden. Hij onderbrak zijn reis te Genua, om het land te komen dienen. Veertien dagen later werd hij door een noodlottige shrapnell getroffen. Dokters en verpleegsters dienden hem hun beste zorgen toe, en hij genas.

Den volgenden morgen, om 5 uur, vertrok Karl de Harvengst, onze meest ondernemende brankardier, naar Roosbeek en Boutersem, in de auto, een gansch nieuwe "Dian-Bouton", van 40 paardenkracht, die de ambulance van M. Leon David gekregen had. De auto voerde ons nieuwe gewonden aan. Een van hen was kommandant G. Door een schot getroffen, lag hij te Roosbeek in een gracht. Een Duitsch officier had hem tegen reçu een som van 600 frank afgenomen. Dan kwam een patroelje.

"Een officier !" riep een der mannen.

"Laten we hem afmaken !" huilde een ander, zijn geweer afschietend.

Den ongelukkigigen officier werd de rechterarm verbrijzeld, en deze moest door de dokters afgezet worden.

Dien 19n Augustus bleef de stad somber en gedrukt. De verhalen der vluchtelingen hadden er veel angst verwekt.

Troepen trokken haastig door, in de richting van Antwerpen. Die terugtocht was vol van nijpenden weemoed. Een pijnlijke scheiding begon en wij wisten niet, hoelang deze zou duren.

Om 1 uur namiddag hoorden we kanongebulder in de richting der Tiensche poort. Onze artillerie beschermde er de laatste Belgische bataljons tegen de achtervolgende Duitschers.

Groepen infanterie kwamen nog voorbij. Om 1.30 uur rende een batterij in volle galop door de Tiensche straat, en de artilleristen riepen ons op hun doorticht toe :

"Zij zijn daar !"

Tot zoover de heer Hervé de Gruben.

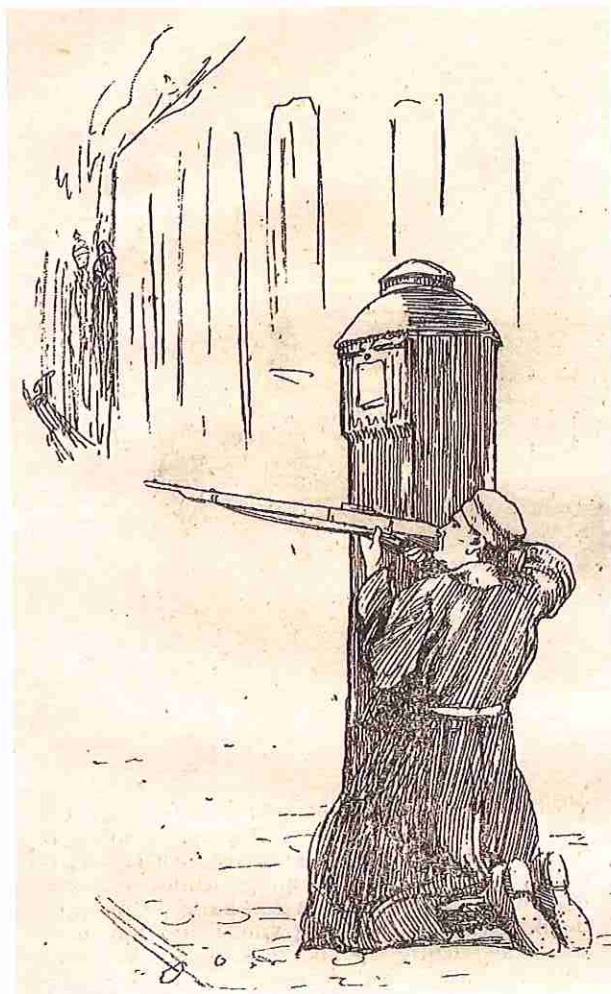
Het was 2 uur in den namiddag.

Plots klonken aan de Tiensche poort gewerschoten. Het was een verwoed geknal. Een Belgisch soldaat, een piot van het 6e regiment, was gansch alleen achter gebleven. Makkers en burgers hadden hem toegeroepen zich te verwijderen, maar hij bleef koppig, wilde geen voet wijken. De razernij zat in zijn harte ; zijn oogen blonken van een koortsig vuur ; zijn lippen lagen krampachtig op elkaar geklemd. Wie zal ooit weten, wie ooit vertellen wat er in de ziel van dien nederigen

held omging, welke visioenen voor zijn oogen opdaagden ? Het leger was sinds een half uur afgerukt, maar hij stond gansch alleen in de stille straat. Hij was gebleven in die eenzaamheid, omdat hij het als zijn plicht beschouwde te blijven.

Tweehonderd meter van hem af naderen de eerste Duitschers. Verscholen achter een brievenbus, op den hoek der Tiensche poort, legt de dappere aan, mikt kalm, schiet.

Er blijven nog 8 kartouchen over. Aan degenen,



die hem hadden toegeroepen te vluchten, had hij gezeid, dat hij eerst acht Duitschers zou koud leggen.

De vijand aarzelt ; een geweldig geweervuur wordt op de brievenbus, waarboven de blauwe rook van 't kruut walmt, gericht. Onverstoord mikt de piot voort ; ieder kogel doet een man vallen.

De Duitschers worden talrijker.

De Belgische soldaat hoort, hoe een hunner officieren hen aanzet en vloekt. Een stille lach speelt om zijn mond. Hij is kalm, want hij weet dat de dood achter hem staat en gereed is hem in zijn koude armen mede te voeren. Hij voelt dat hij sterven gaat, maar het is voor zijn Volk en Koning, voor zijn lief vaderland.

Rustig mikt hij, de dood kan nog wel één stonde wachten. Om hem huilen de kogels, druppelen neer als loodslag ; de kleine piot kent geen schrik, hoewel het



bloed stilaan uit zijn dapper lichaam begint te vlieden. Hij weet vol te houden, verspert de baan voor de Duitschers.

Verscheidene kogels zitten hem reeds in het lijf. Hij kan zijne belofte niet houden. Slechts vijf der acht kogels hebben den weg naar een 's vijands hart gevonden. De zesde zal hij niet verschieten. Hij valt voorover, de dood vliegt met hem naar het land der dapperen.

Ja, ze zijn daar !

De Duitschers komen in twee kolonnen, de eene uit Limburg, de andere uit de richting van Tienen. Naar aanleiding van gevechten met de achterhoeden van het op Antwerpen terugtrekkende Belgisch leger, hebben ze zich onderweg reeds met menige gruweldaad bezoedeld.

Op 18 Oogst, tusschen 8 en 9 u. 's morgens, overrompelt de kolonne uit Limburg met gewerschoten een ambulancie van de 2e Belgische legerdivisie, gevestigd in de kostschool der Dominikanessen, te Lubbeek. Bij dien onrechtmatigen, onheilspellenden aanval ijlt een arme gewonde, korporaal Karel de Jaeger, met opgeheven armen naar buiten en tracht te ontvluchten : een Duitsch soldaat neemt hem in 't vizier en treft hem doodelijk aan het hoofd. De andere gekwetsten worden van hun leger getrokken en in hun hemd naar buiten gesleurd ; samen met de verplegers en de voorname gemeentenaren, worden ze naar een weide geleid, een kwartier buiten het dorp. Daar moeten ze allen als gemeene boeven hun handen opsteken ; men tast ze ongeneerd af ; van sommigen scheurt men zelfs de kleederen ; natuurlijk onder doodsbedreigingen. Van 9 uur 's morgens tot 5 uur 's avonds verbeiden ze, wat lot hun zal beschoren worden. Ze worden voor den dood behoed door de kloeke bemiddeling van de zusters en van eenige Duitsche kostscholierijtjes, die bevestigen, dat niemand uit de ambulancie geschoten heeft. Van al deze kwellingen kunnen als slachtoffers getuigen, niet alleen de deken en de burgemeester van Lubbeek, maar ook Mgr. graaf de T'Serclaes de Wommersom, voorzitter van 't Belgisch kollege te Rome. Omdat men echter

zijn woede op iemand moest koelen, stak men onder Lubbeek, in 't Sint-Bernardsgehucht, 47 huizen in brand en doodde een dozijn burgers, die door de velden wilden ontvluchten.

De kolonne die uit Tienen komt, laat gijzelaars uit Tienen opmarcheeren. Daaronder bevinden zich de burgemeester, gemeenteraadsleden en voorname ingezetenen. Men stuurt ze terug naar Cumptich, den 19n Oogst, om 5 uur 's morgens ; ze hebben de Duitschers als schild gediend tegen de Belgische kogels ; twee hunder zijn gewond.

Overall wreekt men wreedaardig op de dorpsbevolking de georderden weerstand van ons leger. Op 19 Oogst, om 2.30 uur namiddag, vallen de soldaten van 't 149e regiment Wesemael binnen ; bij wijze van handgift dooden ze zonder bekende reden de pastoorsmeid, de 80-jarige Barbara Sterckx, en Bruno Odeurs, een sul, die toevallig op den straatweg liep.

Te Linden : 130 verwoeste huizen en 6 vermoorden.

Te Bovcen-Loo, 3 kilometer van Leuven, waar het Belgisch leger 't laatst weerstand bood, steekt men 27 huizen aan, en wanneer een boer, door de vlammen opgejaagd, heenvlucht door het veld, slaat een kogel hem neer ; men raapt 9 lijken op.

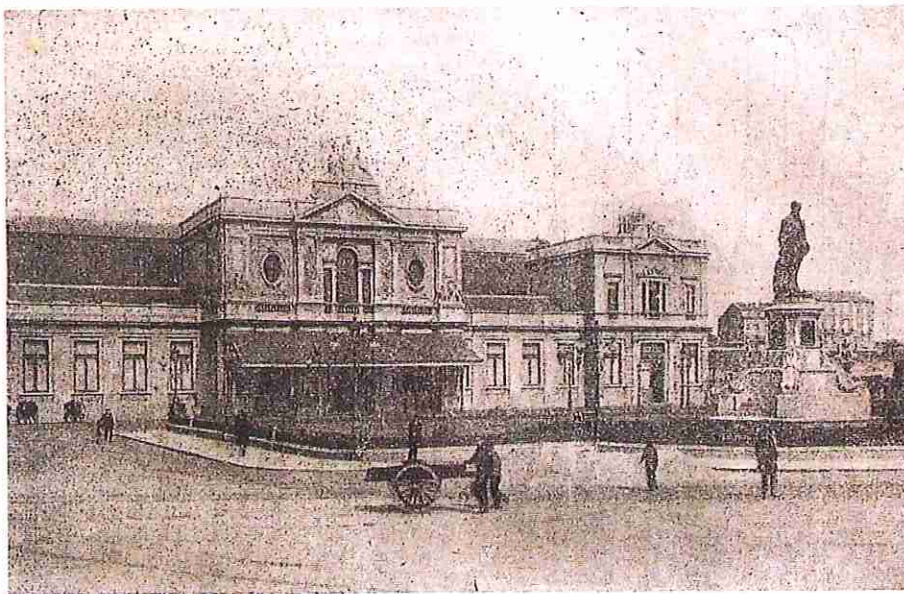
Op de grens van Kessel-Loo wordt de molenaarszoon gepakt en onder de ooggen van zijn vader doodgeschoten ; deze wordt gedwongen tot laat in den nacht haver te pletten voor de paarden.

Te Blauwput, in de IJzerenwegstraat, vliedt een gezin voor den nakenden vijand ; men schiet er op, er valt een twaalfjarig dochtertje, door zeven kogels doorboord.

Ziedaar feiten die in de gemeenten ten Oosten van Leuven zijn voorgevallen op 18 en 19 Augustus.

En nu hielden de Duitschers hun intocht te Leuven.

Burgemeester Colins had op de muren der stad



Leuven : Statieplaats vóór den oorlog.

plakkaten laten aanplakken, waarin hij de bevolking tot kalmte aanmaande.

In den ochtend van den 19n Augustus zond hij politieagenten en burgerwachten in de volksbuurten, om de bewoners te verwittigen, dat zij alle nog in hun bezit zijnde wapenen bij het gemeentebestuur moesten inleveren.

Tegen 2 uur kwamen de eerste Deutsche soldaten Leuven binnen, door de Blijde Inkomststraat.

De Deutsche onderhandelaars begaven zich naar het stadhuis. Terstond eischten zij, in ruwen en onbeschoften vorm, een belangrijke hoeveelheid levensmiddelen op, tot een waarde, naar schatting, van meer dan 100.000 frank. Zij wilden binnen de 48 uur levering van 40.000 kilo vleesch en 51 stukken wijn.

Omstreeks 2.30 uur deed het gros der Deutsche legers zijn zegevierenden intocht in de stad, wier straten bijna geheel verlaten waren. De troepen trokken door de Statiestraat en door de voornaamste straten der stad. In de Tienschestraat verdubbelde krijgsgesangen en krijgsmuziek in kracht, nabij het militaire ziekenhuis, waar men de Belgische soldaten binnenbracht, die gekwetst waren in de gevechten bij Boutersem en rondom Leuven. De Duitschers gaven vooral blijk van hun onbehoorlijkheid en onbeschoftheid tegenover de leden van het Roode Kruis. Tegen den avond dreigde een officier een zieken-verpleger en een dame, die den armband van het Roode Kruis droegen, met den dood.

Het Deutsche hoofdkwartier vestigde zich in het gerechtshof.

De troepen werden bij voorkeur ondergebracht bij de inwoners ; de kazernen en schoolgebouwen, die door de gemeentelijke overheid ter beschikking der troepen gesteld waren, bleven onbezet. De soldaten braken met geweld binnen in de huizen, die door hun eigenaars verlaten waren, en plunderden er eenige van, o.a. deze der professoren van Gehuchten en Sencie.

20 Augustus.—De heer Van der Kelen, senator, schepenen der stad, werd naar Brussel gevoerd, waar hij een onderhoud moest hebben met den heer Max, burgemeester van Brussel.

Bij zijnen terugkeer, in den namiddag, werd hij als gijzelaar genomen, evenals de heer Schmit, schepenen der stad. Beiden werden gevangen gehouden op het stadhuis. Burgemeester Colins, die gedwongen was het bed te houden, werd bewaakt in zijn huis.

Talrijke plakbrieven werden in de stad aangeplakt. Een dezer beval, op doodstraf, de inlevering van alle wapenen die in het bezit van partikulieren mochten zijn.

De bevolking bleef kalm en gelaten onder de bezetting der stad.

Dien morgen had men al troepen zien doortrekken naar Brussel.

Om vijf uur 's morgens was er een algemeen ontwaken.

"Helm ab !" klonk het dan.

't Was het bevel tot het gebed.

"Hoch dem Kaiser !" helmde het dan.

En onmiddellijk kwam de grijze stroom in beweging. Uit de veldkeukens werd de dampende koffie geschonken, en de stoet trok in de richting der hoofdstad.

Officieren, die bij notabelen gelogeed hadden, waren vol vertrouwen.

In zes weken zouden ze meester zijn van Parijs en Frankrijk, en zich dan op de Russen werpen.

Maar ze hadden niet op een oorlog met België en Engeland gerekend, erkenden ze. De partij werd daarvoor moeilijker.

Leuven geleek aan een reusachtigen stal. Overal lag mest ; op de voetpaden, de pleinen, in de parken.

In de opengebroken huizen van vertrokken inwoners lagen al verbrijzelde meubelen bij leege flesschen. Het laatste verklaarde het eerste. De winkels van levensmiddelen waren ledig.

Officieren en soldaten waren er binnengedrongen en hadden hun aankopen meestal betaald met bons "Te betalen door de Belgische regeering" of "Te betalen door de stad Leuven".

Een officier dreigde schepene Schmit de stad te zullen verwoesten, indien twee Belgische vlaggen niet terstond werden verwijderd.

De heer Forster, plaatselijk kommandant, bleef zeer hoffelijk.

Maar Mgr. Ladeuse, rektor der hoogeschool, de heer De Bruyn, ondervoorzitter der rechtbank, en notaris Van Den Eynde, provinciaal raadsheer werden als gijzelaars genomen.

De Duitschers hadden al de misdadigers van hun nationaliteit uit de strafgevangenis losgelaten. Onder hen waren negen kerels, veroordeeld voor misdrijven tegen het gemeene recht ; eeniger hunner waren gestraft wegens aftroggelarij en diefstal, en één wegens zedenschennis (daden van dierlijkheid).

Deze lieden wandelden nu door de stad en bedreigden hun vroegere bewakers.

Op verzoek van den prokureur des Konings, te Leuven, liet de Deutsche plaats-kommandant deze kerels opsporen en gelastte hen op te sluiten in de kazerne. Van de negen veroordeelden wegens gewone misdrijven, werden slechts zes teruggevonden en in de kazerne vastgezet.

De plaats-kommandant stelde het gerechtshof wederom ter beschikking der rechterlijke overheid, en gaf zijn verlangen te kennen, dat de gewone rechtszittingen voortgang zouden hebben.

Bij zijn aankomst op het stadhuis werd den plaats-kommandant door de gemeente-overheid meegedeeld, dat Deutsche soldaten het gemeentemuseum waren binnengedrongen, dat zij daar de kasten met penningen en oude munten opengebroken en deze gestolen hadden.

Onderwijl ze de bevolking schrik aanjoeg, knevelde de Deutsche legeroverheid het gemeentebestuur op alle manieren. Van toen ze aankam, plaagde ze de stad met matelooze opvorderingen ; behalve ontzaglijke hoeveelheden levensmiddelen van allerlei soort, eischte ze o.a. de onmiddellijke levering van 7.000 paar soldatenschoenen. Men liep al de schoenmagazijnen en schoenmakerijen af en vond in 't geheel 72 geschikte paren.

's Vrijdags morgens (21 Augustus) kwam er een officier op het stadhuis, en zei, dat hij denzelfden dag nog 100.000 frank moest hebben. De gemeente-overheden antwoordden, dat zulks volstrekt onmogelijk



was, dat de kas der stad zoo'n som niet kon bijdragen. Toen, als een marktkramer, sloeg hij af op zijn eigen prijs, zakte tot 50.000, 25.000, 10.000, 5.000 en 3.000 frank, die de ontvanger in zijn kas had. Volledigheids-halve worde vermeld, dat de officier in den zak van den schepene nog 80 frank vond, en dat hij, als stipt zakenman, aan de stad een ontvangstbewijs gaf van 3.080 frank !

Daar men, volgens de bekentenis van een officier, kost wat kost geld moest vinden om de troepen te betalen, besloten de Duitschers, Maandag 24 Augustus, de kassen der banken te lichten. De buit was schraal. Vonden ze op de Volksbank 13.000 frank, op de Dijle-Bank moesten ze zich vergenoegen met 600 frank, en op de Nationale Bank ... met eenige flesschen bier (1).

Maandags 24, om 11 uur 's avonds, werd de stationsbuurt in opschudding gebracht. Een troep soldaten was pas aangekomen ; de bevelvoerende officier eischte op staande voet matrassen en warm eten voor 200 man. Eigenmachtig, zonder de Kommandatur te kennen, deed hij den burgemeester halen, voorwendend, dat hij wilde verzekerd blijven van de elektrische verlichting van 't station ; hij plaatste hem onder de bewaking van twee soldaten en, bulderend als een bezetene bedreigde hij hem met den kogel, indien men het gevorderde niet aanstonds verschafte. De officier was trouwens kennelijk dronken. Ook zei een soldaat tot een ooggetuige : "Geef er geen acht op, hij is bedronken." De inwoners, steeds voorkomend jegens de soldaten, zooals het "Witboek" zeggen zou, brachten reeds aan wat er hun aan matrassen en leeflocht overbleef, toen de Kommandatur, gewaarschuwd, den officier beval zijn orders in te trekken ; de inwoners konden toen met het meegebrachte huiswaarts keeren.

Ziehier de eerste bekendmaking der Duitschers :

"Wij voeren oorlog tegen het vijandelijke leger en niet tegen de inwoners. Desniettemin zijn de Deutsche troepen vaak aangevallen door personen, die niet tot het leger behooren. Men heeft de AFSCHUWELIJKSTE WREEDHEDEN gepleegd, niet alleen op onze troepen, maar ook op onze gekwetsten en dokters, die zich onder de schutse van 't Roode Kruis bevinden.

Om deze gewelddaden voortaan te verhinderen, beveel ik het volgende :

1e) Ieder niet-militair, die met wapens in de hand wordt aangetroffen, wordt zonder meer neergeschoten ; die wordt beschouwd als staande buiten 't volkenrecht.

2e) Alle wapens, geweren, pistolen, brownings, sabels, dolken, enz. ... en IEDER ontploffingsmiddel, moeten door 't gemeentebestuur dadelijk bij den Duitschen troepenaanvoerder worden afgeleverd.

Wordt er ergens ook maar één enkel wapen gevonden of wordt er een vijandelijkheid op touw gezet tegen onze troepen, transporten, telegrafien, spoorwegen, enz....,

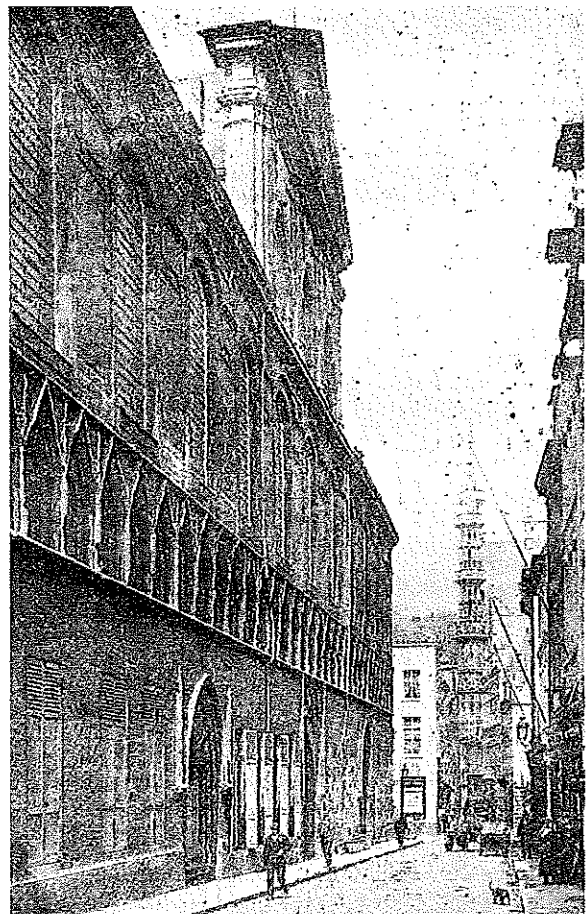
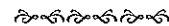
(1) Die sommen werden later aan de Dijle-Bank en Volksbank teruggeschonken..

of wordt er onderdak verleend aan de vrijeschutters, dan worden de schuldigen en de gijzelaars ongenadig neergeschoten. Buitendien worden de inwoners uit de betreffende gemeente verjaagd en de dorpen en steden zelf worden verwoest en verbrand. Komt zoo iets voor op straat of te plattelande, tusschen twee gemeenten, dan wordt er op dezelfde wijze opgetreden tegen de bewoners der beide gemeenten.

Ik verwacht, dat én gemeentebesturen én bevolkingen, door passende waakzaamheid en bezonnen gedrag, voor de veiligheid onzer troepen en mede voor hun eigen veiligheid zorg zullen dragen.

Geschiedt dit niet, dan worden de hierboven aangekondigde maatregelen van kracht."

De Kommanderende generaal.



De Hallen te Leuven.

Wordt vervolgd





## Deelname plechtigheden of manifestaties

Enkele bestuursleden van de Regionale Kortrijk waren hier aanwezig :

1. Dinsdag 05 december 2023  
Herdenking van de overleden leden van de Koninklijke Familie te Laken
2. Donderdag 18 januari 2024  
Huldigingsceremonie van 4 politieagenten (Gekroond België - Goud met palmen)  
van de politiezone La Louvière

